

havde udtalt sig om Forslaget. Men da det ærede 3dje Medlem for 9de Kreds (Estrup) har udtalt en Opfattelse af det foreliggende Forslags Virkninger, som gaar i modsat Retning af min Opfattelse, og da jeg har en anden Opfattelse af Lovforslaget end det ærede 3dje Medlem for 9de Kreds, finder jeg det dog rigtigt at gøre et Par Bemærkninger.

Det ærede 3dje Medlem for 9de Kreds havde sine Tvivl om, hvorvidt der var nogen virkelig Fordel for Statskassen ved det foreliggende Forslag. Han erkendte vel, at den Fordel, som ligger lige for Haanden, en Rentebesparelse af 216,000 Kr., er øjensynlig, men det var tvivlsomt, om der overhovedet kunde tænkes nogen Fordel for Statskassen, da man var bunden til Aaret 1914. Om det Punkt skal jeg ikke udtale mig videre, jeg kan der i alt væsentligt slutte mig til den sidste ærede Talers Bemærkninger, men i en anden Henseende var det ærede 3dje Medlem for 9de Kreds vis paa, at de Forventninger med Hensyn til en Lettelse i Forholdene paa Pengemarkedet, man gjorde sig til Vedtagelsen af dette Lovforslag, ikke vilde gaa i Opfyldelse. Det var han vis paa, det stod som utvivlsomt for ham. Jeg har imidlertid en anden Opfattelse. Det ærede Medlem vilde alligevel stemme for Lovforslaget, fordi han saa paa det saaledes, at det vilde være en stor Skuffelse for Befolkningen, hvis Lovforslaget ikke blev vedtaget. Derfor vilde han stemme for det og vilde stemme villig for det. Dette kan jeg for saa vidt paaskønne. Men, som sagt, har jeg en anden Tro om Forslaget, jeg har den Tro, at disse Forventninger ikke ville blive skuffede. Her er et Skridt i den rigtige Retning, et Skridt i Retning af at lette Forholdene paa Pengemarkedet. Jeg har fra først af, da jeg hørte om dette Forslags Fremkomst paa Rigsdagen, og da jeg lagde Mærke til Forhandlingerne i det andet Ting under Finanslovens første Behandling, hilst denne Tanke med Glæde, og jeg vil sige den højtærede Finansminister oprigtig Tak for, at han har fremsat dette Forslag, og jeg er enhver taknemmelig, som har medvirket til, at dette Forslag er kommet til at foreligge paa Tingets Bord, det andet Tings Finansudvalg og i det hele enhver, som har deltaget i det Resultat, der hidtil er naaet, det, at vi ere komne saa vidt, som vi ere.

Forslaget omhandler jo to Ting, for det første er der jo Tale om en Konvertering af den amortisable Del af Statsgælden og for det andet om et Jærnbane-

laan paa 10½ Million Kr. Hvad det sidste Punkt angaar, har jeg jo været en Modstander af Loven af 8de Maj 1894, hvad Statslaanet angaar. Men hvad der er vedtaget, maa jo respekteres, og det er en Selvfølge, at de Penge, der medgaa til Jærnbaneanlæg i Henhold til denne Lov, er man nødt til at indrømme maa tilvejebringes ved Statslaan, omendskønt jeg rigtignok er af den Mening, at den finansielle Tilstand er saadan, at det maaske ikke var strengt nødvendigt at tilvejebringe alle disse Penge ved Statslaan. Dernæst er der jo ogsaa noget i den Betragtning, at der kan ventes Rentetab ved nu straks at laane 10½ Million, som der i Øjeblikket ikke er Brug for. Det sidste Punkt tillægger jeg imidlertid ikke stor Betydning, idet jeg nok tror, at den højtærede Finansminister vil være i Stand til at anbringe disse 10½ Million Kr. saaledes, at dette Rentetab ikke vil blive særligt stort, saa det tager jeg ikke særligt Hensyn til.

Derimod vilde jeg gerne gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til det Spørgsmaal, som blev rejst af det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Vandborg), om man skal tage mest Hensyn til de rentenydende eller de renteydende. I det andet Ting er der jo fra et enkelt Medlem gjort en temmelig stærk Modstand mod Lovforslaget netop af Hensyn til, som han udtalte sig, de smaa Rentenydere, idet de smaa Rentenydere jo vilde lide derved. Og det kan jo ikke nægtes; det er jo en Selvfølge, at dersom Lovforslaget virker i Retning af at trykke Renten ned, dersom altsaa Forventningerne i saa Henseende ske Fyldest, saa ville Rentenyderne lide et Tab — det er en Selvfølge. Men herimod vil jeg for det første bemærke, at Rentenyderne, enten de nu ere store eller smaa, have jo ikke nogen som helst Ret til at faa højere Rente af deres Kapital, end den virkelig er værd. De have ikke nogen som helst Ret til at faa en højere Rente, end hvad jeg vil kalde Verdensmarkedets Pris paa Penge, og naar det nu har kunnet lade sig gøre for Øjeblikket at tilvejebringe et Statslaan paa de Betingelser, her foreligge for os, maa jeg antage, at det Bankkonsortium, som har truffet Overenskomst med den højtærede Finansminister om Statslaanet, ser sin Regning ved det, at det i hvert Fald er sikker paa ikke at komme til at lide noget Tab, og at Verdensmarkedets Pris altsaa ikke er højere, end hvad der nu her foreligger. Og saa er det da ogsaa rimeligt, at de, som have